

VeePee

JA
JUKEBOKSI
SOITTA...

Kiitos kaikille jotka omilla kertomuksillaan ovat auttaneet kirjan syntyä. Kirjoittaja laittaa jukeboksiin soimaan junnu vainion köyhän ainut huvitus.

OMISTETTU PIENTEN KYLIEN PIENILLE BAAREILLE.

Ja jukeboksi soittaa...

© VeePee

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-244-6

Sisällys

Elämää ja erotiikkaa.....	7
Kaverukset	10
Journalismia	14
Riiviöt	17
Päästöjä.	20
Kosinta	24
Helsingin reissu.....	26
Lounaalla.....	28
Kateelliset	31
Risteilyllä	35
Autohuollossa	39
Raikuli rodeossa.....	41
Matsissa.....	43
Naapurit.....	46
Turisteja	49
Vittuilujenväliset.....	52
Pimeää työtä.....	55
Tenarit	58
Rippiari.....	62
Kansainvälisyyttä kylälle	67
Tuomari valmistautuu matsiin	70
Autokauppoja.....	73
Karaoke ja kielioppia	76
Auton hankinta.....	80
Teemapäivä.	84
Oivan puuhanurkka.	92
Viime hetken kuulumiset.	95

ELÄMÄÄ JA EROTIKKAA

Raikuli astui baariin, katsoi ympärilleen, käännähti tiskille.

– Kuppi kahveeta. Otatko munkkia kans? Moppi ehdotti.

– No, nyttien ei oo niin makeen perään mutta määh voisinn ottaa kyllä jälkimunkit tosta takaas lehtihyllystä.

– Jaa-ha, kartutat kirjastoos.

– Juu, näkyy olevan sen verran komeeta tavaraa kannessa ja koskas sitä miähellä liikaa kirjallisuutta ja henkenravintoo olis. Lukeminen on kato sivistyksen avainsana.

Raikuli sai lehden, maksoi ja asteli savuisten puolelle kaverien pöytään, iski lehden kuluneelle lakkapinnalle ja huudahti: ”Ratto se on mun rattoni, pojaat.”

– Tuo on kyllä vaarallinen lehti, aiheuttaa eturauhasen liikkakasvua. Ketjunortti huomautti pölläyttäen savukiehkuran muutenkin tunkkaiseen ilmaan.

– Onkos sulla siihen lääketäkin tiedossa?

– Kuulkaas jätkät, Raikuli vastasi, katsoen samalla tarkasti Ketjunortin suuta kohden. Kun mut kotoo sillon nuorempana ja köyhempänä pistettiin maailmalle, ei mulla ollu muuta omaisuutta ku vanha Tojotan raato ja nääh omat kädet. Näillä käsillä sitä on hyvin pärjätty maailman ongelmissa ja hommat on aina tullu hoidettua, joten eiköhän se tämäkin ongelma tule ratkaistuksi.

– Ahaa, nauroi Rekka, että omilla käsillä oikeennii. Mullenoi tulee aina Itellasti.

– Jaa, mihin asti? kysyi Ketjunortti.

– No, ennen kai sanottii että postitse mutta eikös se vaihtanu koko laitos nimee.

– No, onko postinkantajan naama ollu kovinki punakka kun oot lehtees portilla vastaanottanu. Kysyi Raikuli.

– Eei.. se mitään tiedä. Lehti tulee aina ison ruskeen kirje-kuoren sisällä vastaanottajana hallituksen puheenjohtaja ja lähettäjäksi on merkattu ”Urheiluseura Revanperän Ryppy ry”.

Saituri innostui myös. – Kyllä tekin jätkät maksatte ihan turhasta. Mulle tulee Elloksen ja Anttilan kuvastot ja mää oon ulkovessan seinät saanu tapettiin niitten alusvaateosastolta.

– Miesten vai naisten osastolta? kysyi Jonssereeti siihen.

Mamma tuli juomaan teekuppinsa ja lukemaan samalla päivän kaikki lehdet. Korvat aina tarttumassa jokaiseen mahdolliseen, hän kuunteli hetken viereisessä pöydässä käytävää keskustelua. Kun tapana oli myös marmattaa, hän alkoi torumaan poikia heidän harrastuksestansa. Samalla tuli myös maininneeksi kylän laitamilla olevasta talosta jossa hän näki liian usein vaihtuvan miesseuralaisen yksinäisen naisen talossa.

Siinä on kanssa yks ilotalo, kyllä mää sen tiedän mitä semmosessakin talossa tapahtuu.

– Jaa missäs sellanen on? kysyi Raikuli nopeasti. On se vaan hienoa että on jossakin semmonen talo missä saa oikein kunnolla nauraa.

– Juu, jatkoi Ketjunortti, mulla on kanssa Tampereella semmonen vakiohieromo jossa mää oon käyny naureskele-massa kans. Mamma jatkoi lehden lukuaan tuhahdellen miesten höpinöille.

– Kaikkia sitä kanssa on, tommoset täällä sitten leuhkii. Moppi tuli tiskin takaa siivoamaan pöytää Mamman viereen ja avuksi Mamman kiukuttelulle.

– Nii, kyllä sitä tossa leuhkitaan keskenään vaikka mitä, tollaset sonnit. Selviäähän ne taidot tolla kun joka ehtoo siivoon miesten vessaa. Jumaliste, jos isot miehet ei osu vehkeellään siihen puolen metrin halkaisijan reikään, aina on pitkin lattiaa kans, niin millä pirulla ne kuvittelee sen saavansa siihen oikeaan paikkaan.

Raikuli ei ollut vielä oppinut antamaan naiselle viimeistä sanaa vaan totesi; Kylläs sen Moppi tiedät että kaikki jokkei oo pyörtyneet on itkien kiitelleet.

Miesporukka räjähti nauruun ja jatkoi juttujaan joissa oli rasvaa enemmän kuin Elviksen hiuksissa. Vähitellen joka äijä sai asiansa esitettyä, nousivat yksitellen jättäen tuolit lojumaan siihen asentoon johon ne ylösnoustessaan oli potkaisuut. Remelsivät eteenpäin.

Jukeboksi soitti Kikan kappaletta Sukkula Venukseen.

KAVERUKSET

Hissukka tuli aamutuuriin. Yleensä se tarkoitti myös sitä, että tuuri jatkui myös päivävuorolle ja iltavuorolle. Yötuureja ei baarissa ollutkaan. Kotona ei kukaan odottanut joten oli sen puolesta se ja sama missä aikansa vietti. Ne oikeat työt oli hänen puolestaan tehty. Virallisesti hänet oli lomautettu mutta hän tiesi että käytännössä hän oli jo saanut monoa.

Laitapuoli istui jo vakiopöydässään. Baarissa ei aamutui-
maan ollutkaan muita vakioasiakkaita. Ihmisiä poikkesi ilta-
lehteä ja pikkuostoksia hakemassa tai pelikoneisiin kolikko-
jaan survomassa jatkaen nopeasti omia menojaan.

Laitapuoli vinkkasikin Hissukalle jotta poikkeapas sanalle. Hissukka empi silmänräpäyksen mutta päättikin tavoistaan poiketen istahtaa seuraan. Kumpikaan ei ollut kovinkaan lah-
jakas tyhjänpäiväisen puhuja.

- No, mitäs äijä? aloitti Laitapuoli keskustelua.
- Tä-ässä mitää. vastasi Hissukka siihen, ja ittelles sitte ?
- Hjuu, ei mitään tärkeempää.

Kumpikin istui hieman poikittain pöytään nähden. Juuri niin ettei tarvinnut katsoa suoraan kasvoihin. Laitapuoli noja-
si pöytään vasemmalla kädellään ollen kumaraudessa asennos-
sa jalka toisen päällä, näyttäen siltä kuin sitä palelisi vaikka huone olikin tunkkaisen lämmin. Hissukka piti molemmat
kynärpäät pöydällä nojaten samalla kämmeniinsä. Miehet kuuntelivat automaattijukeboksia rokkikappaletta, toinen hie-
man jalkaa lattiaan koputellen rytmissä, toinen vain tuijottaen pöydän tahraa.

Välillä molemmat ottivat siemauksen mallasta. Omia ai-
kojaan mutta kuin tahtomattaan lähes identtisesti yhtä aikaa.

Kun tuopit olivat tyhjentyneet lähes uusintaa varten alkoi hie-
man sanoja kehittyä miesten aivolohkoissa.

– Mitä. Otakkos toisen vielä ? Minä voisin kyllä hakee
mutta rahaa ei ole nyt yhtään. Laitapuoli alkoi. Hissukka ku-
mosi lasin pohjan tuulettumaan, kaivoi taskunpohjiaan josta
tempaisi kympin setelin pöydälle ja sanoi.

– Tottakai, tosson.

Laitapuoli nousi, hymyili, otti mikit ja maksuvälineen ja
kiirehti tiskille. Moppi ymmärsi sanomatta tyhjien mukien
tarkoituksen. Täytti, otti rahat, katsoi kolikot vaihdossa, nap-
pasi ne Laitapuolen avoimelle kämmenelle ja käännähti ympä-
ri siivoamaan hyllyä.

Laitapuoli asteli pöytään. Laittoi mikit järjestykseen ja
otti ensimmäisenä. Hissukka malttoi vielä sekunnin.

Laitapuoli alkoi pian naputtaa pöytää. Ensin yhdellä sor-
mella. Pian patteristoon yhtyi koko sormikvartetti. Hissukka
seurasi sormien sulavaa taputusta onton äänen antavassa lak-
kapinnassa. Totesi. Hjuu-uh. Laitapuolen patteristo naputti
vielä kun sai vastatuksi. Nhii-juuh. Hissukka innostui rytmis-
tä. Koetti kahdella sormella hipaisten. Ei pysynyt rytmi, se
katosi heti ja Hissukan epätoivo purkautui huomaamattomalla
itselleen sanotulla. MmmMhhöh.

Ilta alkoi jo hämärtää. Pojat eivät olleet päässeet sen pitem-
mälle keskustelussaan. Mukeja oli kyllä tyhjentynyt koko pit-
kän päivän mukavasti. Sanottavaa olisi ollut paljon mutta ne
tarinat kerrottiin kokoajan itselleen. Ääneti, itsekseen.

Kuin tietäen toistensa tarinat valmiiksi he aina silloin täl-
löin hieman käänsivät päätään jotta silmät osuivat johonkin
kaverin kaulaa kohti, milloinkaan vahingossakaan nousemat-
ta ylemmäs, sanoen myötätuntoisen Hjuun tai Nii-iin.

Baarissa kävi väkeä, istuivat jonkin aikaa. Nuoret juttelivat
äänekkäästi, vanhemmat remelsivät omissa pöydissään. Jat-
koivat matkoihinsa.

Näitä kaverukset seurailivat sivusilmällä. Mikäli naapuri-pöydästä kantautui joku hauska tarina, kaverukset pyöräyttivät hieman päätään itsekseen hiljaisesti nauraen, toistensa rintapieliin katsoen ja lausuen. Hjuu-uh. Heh.

Kun ilta oli jo loppua kohti, notkuivat molemmat jo lähes kaksinkerroin tuolillaan. Muki oli joka hetki lähempänä kasvoja pään painuessa jatkuvasti painovoiman myötä pöytää kohti. Moppi huomasi tilanteen kehityksen ja tuli nappaamaan viimeiset puolilleen jääneet mukit syliinsä. Ilmaisten illan olevan nyt herrojen osalta valmis tässä mökissä. Että kotia kohti ja aamulla sitten taas nähdään.

Laitapuoli sai päätään nostettua ja silmänsä enemmän auki. Hissukan silmät olivat jo kiinni mutta aivojen sisäinen taistelu piti selkärankaa vielä sen verran ylhäällä ettei pää päässyt haluamaansa suuntaan alaspäin kohti pöydän vankkaa tukea.

Laitapuoli sai ensimmäisenä jalkoja alleen ja raskaasti pöydästä tukea ottaen kampesi itsensä ylös ja liikkeelle kohti ulko-ovea. Muistaen kaverin pöydässä. Örähti puolikäteen.

– Heei.

Hissukan toinen silmä avautui puolilleen. Kun aivojen keskuspääte sai näköyhteyden taas ulkomaailmaan se osasi ottaa ohjat käsiinsä. Painoi järjestelmän päälle, lähetti lihaksiin selvempiä verisoluja samalla vastaanottaen humalaisimmat solut yksiönsä. Hissukka nousi yllättävän notkeasti ja ryhdikkäästi ja asteli saman tien Laitapuolen perään sanoen.

– Hjuuh.

Ovella Hissukka vielä kääntyi. Aivokeskus käski vielä suun ja kurkunpäänlihaksia kohteliaasti kiittämään emäntää. Humalaiset verisolut saivat äänijänteisiin ja lihaksistoon vain puoli tehoa, kieli ei enää osannut muotoilla sanaa. Suusta pääsi kovan työn tuloksena.

– MmmMöööh. Hissukka asetteli jalan 10 senttiä kynnyk-

sen taakse jota hän piti askelmerkinään ja toivoi että merkki sopii tarkasti matkalla kotiovelle.

Jukeboksi soitti Junnu Vainion kappaletta Kotkan Poikii Ilman Siipii.

JOURNALISMIA

Päätoimittaja tuli sovittuun aikaan. Baarissa oli mukavasti väkeä mutta hän huomasi heti kohteensa.

– Kylmäpää, Totuuden Torvesta, esitteli hän itsensä, terve vaan.

– No, morjes. Junttura Oiva, mukava tavata näin silmätystenkin.

– Puhelimessa puhuttiin että sinua kiinnostaisi alkaa kirjoittamaan lehtemme juttuja, sen vuoksi nyt tämä palaveri.

– Juu, niinhän se on. Mulla on kyllä ideoita vaikka kuinka paljon. Ja hyviä.

– No sehän on hyvä. Meillä onkin aina tilaa hyvälle jutuille.

Junttura otti muovikassista esiin kulmat ryppyyn vääntyneen sinikantisen ruutuvihon, selasi sitä lähes puoliväliin ennen kuin löysi tyhjää.

– Oon jo jotain juttuja tossa kuljeskellessani miettiny ja kirjoitellu ylös, sen takia mulla on aina tää vihko mukana. Nää on viime kuukauden tapahtumista kylillä.

– No, sehän onkin mielenkiintoista. Mehän voisimme mennä vaikka niitä asioita ensin yhdessä läpi. Katsotaanpa sieltä joku juttu.

– No, tässä on siitä viime kuussa vapautuneesta rötösherasta tarinaa.

– Oho, oletko sinä saanut siltä oikein haastattelun? Minulle se ei vastaa ollenkaan puhelimeen. Onpas hieno asia.

– Noo, en mää oo sitä edes nähny koskaan mutta kyllä siitä juttua pysty tekeen ilmanki, mitä ny Juorupostista luin ja laittelin lisää siihen tällalailla; Viime kuussa vapautui manikanksteri Rimpeläinenkin linnasta. Sai lusittua puolet mitä

vaadittiin ku lahjo vankilanjohtajan. Rahoja ei valtio koskaan löytäny. Nyt se sitten vaan istuu mökkinsä halkoliiterissä lukkojen takana ja ihastelee halkojen väliin piilotettuja setelinipujaan, nappailee konjakkia ja vetää k....

– Mitäh? keskeytti Päätoimittaja. Eihän tuollaista voi lehdessä julkaista.

– Miten nii, eikö oo muka Totuuden Torven mukasta ? – Kyllähän meidän lehden jutuissa pitää olla vankat faktat ja todellisuus pohja eikä ne voi perustua journalistin olettamuksiin. Ei tämä tallaisenaan kyllä mene lehteen.

– Jaa-has. Että totuutta vaaditaan. No, on mulla tässä juttua noista paikallisten Yrittäjien juhlista. Olin itteki siälä ja vähän tarkkailin.

– No, sehän olisikin loistavaa saada reportaasi siitä. Itse olin juuri sillä viikolla ulkomaan lomamatkalla enkä päässyt tekemään juttua. Se olisi paikallislehdellemme todella tärkeää saada siitä juttua kuvineen. Onko se mahdollista ?

– Juu, sain mää napattua noita kuviaki, niitä ei oo vaan vielä kehitetty kun aattelin että jos lehti sitte hoitais ja maksais.

– Jaahas, että sinulla ei ole vielä digikameraa?

– Juu, ei oo. Tolla konikalla oon vaan räpsiny sen miton tarvinnu. Mutta filmirullan saat kyllä niin voit sieltä valita. On meinaa koko rullallinen kuvaa.

– No, entäpä se juttu. Minkälaista tekstiä sait siitä irti.

–Juu, Tällasta siitä tuli; Toimitusjohtaja Käämänen intoutui yrittäjien vuosijuhlassa todellisiin irtiottoihin joista juhlat muistetaan lopun ikää. Vuoden yrittäjäksi valittu Käämänen veti jo ennen tilaisuutta ittensä makkuriin ja oli jo tervetulo-maljoilla lähellä kaataa koko tzamppanjalasinsa päähänsä. Palkintoa vastaanottaessaan Käämänen piti nasevan puheen jossa se anto kuulua mielipiteensä koko kaupungin elinkeino-toimesta. Illemmalla se reteesti tarjoili kaikille vierailijoille tarjottimelle ostamiaan napseja ja lauloi polvillaan kaupunginjohtajan vaimolle kappaletta ”Sua lemmin kuin järjetön mä oisin”. Illan päätteeksi se intoutui vielä tappeleen huonekalu-

kauppiaan kanssa jonka jälkeen verissä päin sammui eteisen naulakosta repimiensä päällystakkien päälle. Kotiopääsystä ei o tietoo koska juhlat loppui ja valot sammutettiin ja Käämänen jätettiin nukkumaan paljaalle lattialle mitali kourassa.

– Ohoh, onpas rajua tekstiä. Ei tätäkään kyllä voida mitenkään tällaisena julkaista.

– No, mikäs tässä ny sitten on vikana ? on varmaan faktaa ja totuus pohjaa, kysy vaikka keltä paikalla olijalta.

– No, voi olla että on tottakin mutta ei lehteen voi koskaan kirjoittaa sanasta sanaan tosiasioita vaan epämiellyttävät asiat tulee kertoa kiertäen ja jättää kirjoitettavasta hyvä vaikutelma.

– No, miten siihen pitäs sitte panna ? Junttura kysyi ihmeissään.

– No, voidaan mainita palkinnon saanti, siitä kuvia. Sitten voidaan muutoin mainita että toimitusjohtaja Käämänen oli illan iloisimpia ja aktiivisimpia vieraita.

– Jahas, että Totuuden Torvessa sitte kierretään suoraa totuutta. No, tarttee sitte varmaan opetella kirjoittaa ku savolaiset, totuutta puhuen samalla julmasti valehdellen. Kyllä mun tarttee nym miettiä nää hommat uudestaan, palataanko sitten kun saan uutta tekstiä väännettyä?

– Selvä, tehdään niin. Huokaisi Päätoimittaja helpottuneena.

Juntturan lähdettyä Päätoimittaja mietti vielä; Tämän vuoksi paikallislehdessä ei juuri ollut muuta kuin kannet ja keskiaukeama kun eihän siihen saanut riittävästi hyväksyttäviä juttuja avustajilta.

Tuskastuneena laittoi jukeboksiin soimaan Semmareiden Sahanahelinää.

RIIVIÖT

Baarissa oli hiljaista tänään. Moppi hinkkasi pullapetiä puhtaaksi samalla kun odotti kahvin tippumista. Aamun ensimmäinen ja ainoa asiakas tuli jämäptiin yhdeksältä. Silloin alkaa kaljanmyynti. Se on ollut nyt pitkään lomautettuna. Alkaa sääliksi käymään. Ei oo kaveria, sen kans kukaan puhu, eikä sekään juuri itsestään noille remeltäjille ilmoittele. On niin varsin rauhallinen ja istuu vaan ja katselee tuonne Saaren Sumppuun harvojen ihmisten liikehdintää.

Nyt se on istunut täällä joka päivä. Itse asiassa se on ollut jo kuukauden. Eikö sillä ole mitään paikkaa missä käydä tai edes sukulaisia missään mitä mennä katsomaan. Tuossa vaan istuu ja pohtii, itsekseen sopottaa kuiskailten ja hymyilee. Se on kovin siistikin. Kokoajan se putsaa kämmenellään pöytää.

Hissukka nosti tuopin huulilleen. Aamuöinen tärinä alkoi jo helpottaa mutta joka päivä se vaati useampia kaatoja ennen kuin vapina vaihtui turtuneiseen normaaliin oloon. Vielä kun vähän aikaa istuu niin saa palikat kohdalleen taas, kyllä se tästä.

Hissukka tihensi tahtia ja pian olikin jo mukava olla. Poh-tia ja katsella. Teki mieli jutella jollekin, mitä tahansa, mistä tahansa. Yhtäkkiä hän saikin juttuseuraa. Mukavan oloinen pikkumies istui pöydän kulmalla. Se hymyili ystävällisesti ja alkoi jutella, niitä näitä. Hissukka naureskeli hiljaisesti uuden kaverin mukaville puheille. Mutta pian pikkumiehen kasvot muuttuivat. Ne olivat pankinjohtajan ilkeät kasvot. Pikkukavereita tuli pöydän alta muutama lisää, kaikilla oli tutut kasvot mutta vääristyneet pilkkaan. Työvoimatoimiston neuvoja, Kelan palvelupääällikkö, kaupan lihatiskin myyjä, mennyt vai-

mo, vanha pomo, verovirkailija ja paljon muita kasvotuttuja. Alkoivat moittia Hissukkaa. Kertasivat elettyä, muistuttelivat huonojen päivien mustia hetkiä, ilkkuen hänelle nauroivat kun muistelivat.

Hissukka yritti pyyhkäistä pankinjohtajan pois pöydältä. Kämmensyrjälle hän pikkumiehen selätti ja pyyhkäisi reunan yli. Kuin huolimattoman tupakoitsijan pudottaman tuhkan. Hän kiitti itseään hampaat paljastavalla hymyllä samalla kun hän pyyhki muut äijät yksi kerrallaan pöydältä. Hän jäi katsoomaan ulkona naapurinsa autonrengasta reviiirikseen merkitsevää kulkukoiraa kun silmäkulmassaan hän näki muutaman pienen äijän nousevan pöydänkulmalle, kipittäen keskelle pöytäliinan päälle, jatkaen siitä mihin äsken jäivät.

Virtuoso -yhtyeen kasvokuviksi muuttuneet äijät tanssivat ripaskaa, kilistivät pieniä tuoppeja keskenään, käsiään yhteen hakaten lauloivat;

Ei sulla oo-ole yhtään ystää-vää-ää ku-un o-oolet ni-iiin hee-le-veee-tiin tyyh-määää, hähhäh-hää.

Hissukka alkoi hermostumaan. Hän kauhaisi jälleen kädellään äijät pöydältä ja antoi vielä puoliääneen vauhtia kehottamalla äijiä lähtemään matkoihinsa.

Se tiesi vaikeuksia. Pieniä äijiä alkoi nousta jokaiselta pöydän kulmalta, kaikki yhtä aikaa äänessä. Sormi osoittaen suoraan Hissukan nenää kohti. Nyt alkoi olla tosi kyseessä. Nuo äijät on pyyhkäistävä kartalta ja heti ja tähän tarvitaan jo väkivaltaa, Hissukka ajatteli samalla kun painoi kouransa nyrkkiin, otti ilmaa ylhäältä ja pudotti luisen kanuunansa suoraan alas ensimmäisen äijän päähän.

– Uskokkos, huudahti Hissukka pöydälle kasaan painuneelle pikkumiehelle ja nauroi likaisen naurun. Tämä oli Mainilan laukaus.

Pikkumies avasi silmänsä, nyt häijympänä kuin koskaan ja hyppäsi suoraan Hissukan paidankaulukseen kiinni. Tuskan